

ลูทวิช ฟัน เบทโฮเฟิน (Ludwig van Beethoven)

เบทโฮเฟินเกิดที่เมืองบ็อน (ประเทศเยอรมนี) เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1770 เป็นตัวอย่างของศิลปินยุคจินตนิยมผู้โดดเดี่ยว และไม่เป็นที่เข้าใจของบุคคลในยุคเดียวกันกับเขา ในวันนี้เขาได้กลายเป็นคีตกวีที่มีคนชื่นชมยกย่องและฟังเพลงของเขากันอย่างกว้างขวางมากที่สุดคนหนึ่ง ตลอดชีวิตของเขามีอุปสรรคนานัปการที่ต้องฝ่าฟัน ทำให้เกิดความเครียดสะสมในใจเขา ในรูปภาพต่าง ๆ ที่เป็นรูปเบทโฮเฟิน สีหน้าของเขาหลายภาพแสดงออกถึงความเครียด แต่ด้วยจิตใจที่แข็งแกร่งของเขา ก็สามารถเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ในชีวิตของเขาได้ ตำนานที่คงอยู่รุ่นร้นเนื่องจากได้รับการยกย่องจากคีตกวีจินตนิยมทั้งหลาย เบทโฮเฟินได้กลายเป็นแบบอย่างของพวกเขาเหล่านั้นด้วยความเป็นอัจฉริยะที่ไม่มีใครเทียมทาน ซิมโฟนีของเขา (โดยเฉพาะอย่างยิ่งซิมโฟนีหมายเลข 5 ซิมโฟนีหมายเลข 6 ซิมโฟนีหมายเลข 7 และซิมโฟนีหมายเลข 9) และคอนแชร์โตสำหรับเปียโนที่เขาประพันธ์ขึ้น (โดยเฉพาะอย่างยิ่งคอนแชร์โตหมายเลข 4 และหมายเลข 5) เป็นผลงานที่ได้รับความนิยมมากที่สุด

ว็อล์ฟกัง อมาเดอุส โมทซาร์ท (Wolfgang Amadeus Mozart)

โมทซาร์ทเป็นบุตรของนักประพันธ์เพลงชาวเยอรมัน เลโอพ็อลท์ โมทซาร์ท (ค.ศ. 1719–1787) รองคาเปลล์ไมสเตอร์ในราชสำนักเจ้าชายอัครมุขนายกแห่งซาลซ์บูร์ก กับอันนา มารีอา แพร์เทิล (ค.ศ. 1720–1778) ว็อล์ฟกัง อามาเด (โมทซาร์ทมักจะเรียกตนเองว่า "Wolfgang Amadè Mozart" ไม่เคยถูกเรียกว่า "อมาเดอุส" ตลอดช่วงเวลาที่เขายังมีชีวิตอยู่ ไม่แม้กระทั่งในรายการบันทึกผู้รับศีลล้างบาป โดยได้รับชื่อละตินว่า "Joannes Chrysostomus Wolfgangus Theophilus Mozart") ได้แสดงให้เห็นอัจฉริยภาพทางดนตรีตั้งแต่อายุสามขวบ เขามีทักษะการฟังที่ยอดเยี่ยม และมีความจำที่แม่นยำ ความสามารถพิเศษยิ่งยวด ทำให้เป็นที่น่าฉงนแก่ผู้คนรอบข้าง และเป็นแรงกระตุ้นให้บิดาของเขา ให้สอนฮาร์ปซิคอร์ดแก่เขาตั้งแต่อายุห้าขวบ โมทซาร์ทน้อยเรียนไวโอลินและออร์แกน เป็นเครื่องดนตรีชิ้นต่อมา ตามด้วยวิชาเรียบเรียงเสียงประสาน เขา รู้จักการแกะโน้ตจากบทเพลงที่ได้ยิน และเล่นทวนได้อย่างถูกต้อง ตั้งแต่วัยยังไม่รู้จักอ่านเขียนและนับเลข เมื่ออายุหกขวบ (ค.ศ. 1762) เขาก็แต่งเพลงชิ้นแรกได้แล้ว (เมนูเอ็ต KV.2, 4 และ 5 และอัลเลโกร KV.3) เขามีงานประพันธ์เพลง 700 ชิ้นรวมทั้งอุปรากร (ดนตรีซึ่งมีเนื้อเรื่อง) ชื่อ ดอน โจวันนี และ ซลุ่มวิเศษ ปัจจุบันผลงานต่าง ๆ ของเขาได้รับการนำมาจัดจำหน่ายเป็นสื่อต่าง ๆ มากมาย

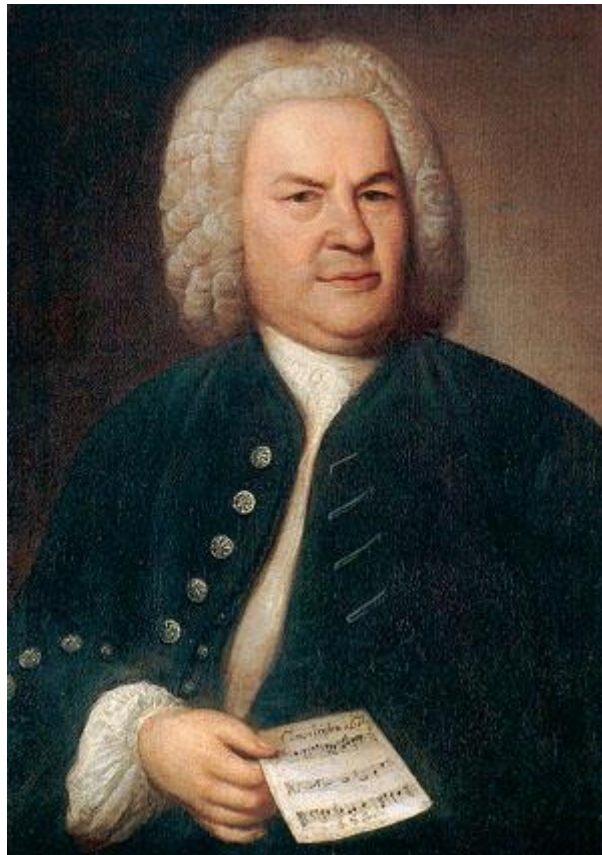

โยฮัน เซบัสทีอัน บัค (Johann Sebastian Bach)

โยฮัน เซบัสทีอัน บัค (เยอรมัน: *Johann Sebastian Bach*) เป็นคีตกวีและนักออร์แกนชาวเยอรมัน เกิดเมื่อวันที่ 21 มีนาคม พ.ศ. 2228 (ค.ศ. 1685) ในครอบครัวนักดนตรี ที่เมืองไอเซอนัค บัคแต่งเพลงไว้มากมายโดยดั้งเดิมเป็นเพลงสำหรับใช้ในโบสถ์ เช่น "แพชชัน" บัคถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม พ.ศ. 2293 ที่เมืองไลพ์ซิช

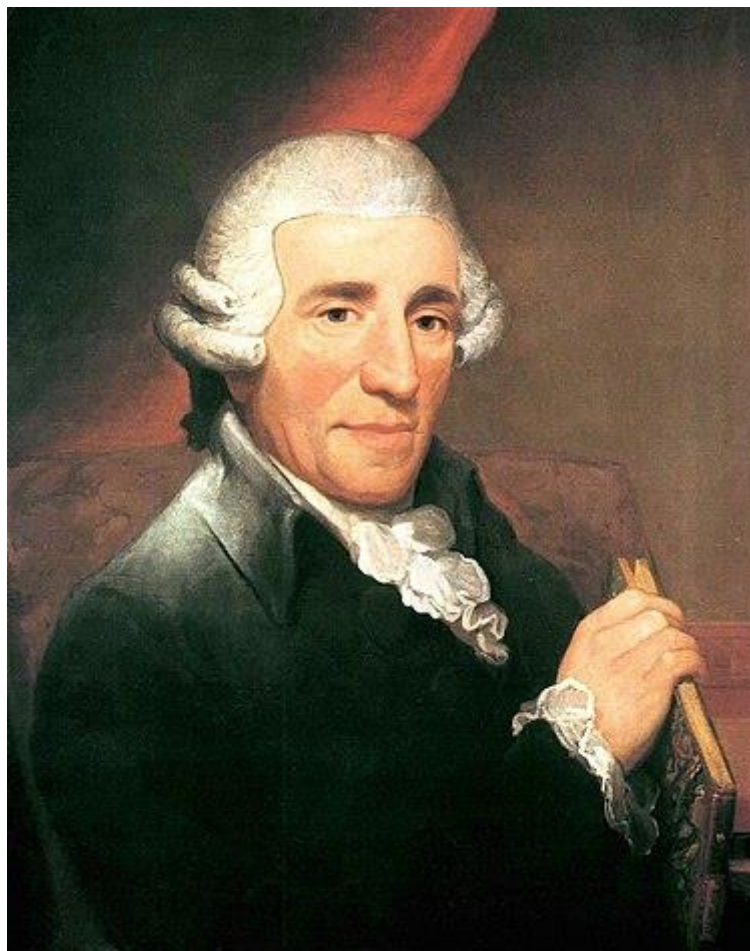
บัคเป็นนักประพันธ์ดนตรีสมัยบาโรก เขาสร้างดนตรีของเขาจนกลายเป็นเอกลักษณ์ของยุคสมัย บัคมีอิทธิพลอย่างสูงและยืนยาวต่อการพัฒนาดนตรีตะวันตก แม้แต่นักประพันธ์เพลงผู้ยิ่งใหญ่ เช่น โมทซาร์ท, เบทโฮเฟิน ยังยอมรับบัคในฐานะปรมาจารย์

งานของบัคโดดเด่นในทุกแง่มุม ด้วยความพิถีพิถันของบทเพลงที่เต็มไปด้วย ท่วงทำนอง เสียงประสาน หรือเทคนิคการสอดประสานกันของท่วงทำนองต่าง ๆ รูปแบบที่สมบูรณ์แบบ เทคนิคที่ฝึกฝนมาเป็นอย่างดี การศึกษาค้นคว้า แรงบันดาลใจอันเต็มเปี่ยม รวมทั้งปริมาณของบทเพลงที่แต่ง ทำให้งานของบัคหลุดจากวงจรทั่วไปของงานสร้างสรรค์ที่ปกติแล้วจะเริ่มตัน เจริญเติบโตถึงขีดสุด แล้วเสื่อมสลาย นั่นคือไม่ว่าจะเป็นเพลงที่บัคได้ประพันธ์ไว้ตั้งแต่วัยเยาว์ หรือเพลงที่ประพันธ์ในช่วงหลังของชีวิตนั้นจะมีคุณภาพทัดเทียมกัน

ฟรานซ์ โยเซ็ฟ ไฮเดิน (Franz Joseph Haydn)

ฟรานซ์ โยเซ็ฟ ไฮเดิน เกิดเมื่อ 31 มีนาคม ค.ศ. 1732 เสียชีวิตเมื่อ 31 พฤษภาคม ค.ศ. 1809 เป็นคีตกวีชาวออสเตรียในยุคคลาสสิก เนื่องจากเป็นคีตกวีในความดูแลของราชสำนัก จึงได้ประพันธ์บทเพลงไว้เป็นจำนวนมาก ได้ชื่อว่าเป็น "บิดาแห่งซิมโฟนี" และ "บิดาแห่งสตริงควอเท็ต" นอกจากนี้ ฟรานซ์ โยเซ็ฟ ไฮเดิน ยังเป็นพี่ของโยฮัน มิชาเอล ไฮเดิน (Johann Michael Haydn) คีตกวีคนสำคัญอีกคนหนึ่งของออสเตรียอีกด้วย งานหลัก ๆ ของไฮเดินภายใต้การว่าจ้างของเคานต์มอร์ทซิน คือ Kapellmeister หมายถึงผู้กำกับดนตรีนั่นเอง (มาจากภาษาเยอรมัน) เขาเป็นคนคุมวงดุริยางค์เล็ก ๆ วงหนึ่ง และที่นี้เองที่เขาได้ประพันธ์ซิมโฟนีบทแรก ในกุญแจเสียงดี เมเจอร์ เพื่อใช้ในการบรรเลงของวงนี้ ในขณะที่เขามีอายุได้ 27 ปีพอดี อันถือว่าเป็นผลงานซิมโฟนีชิ้นแรกของโลก เขาจึงได้รับการยกย่องว่าเป็น "บิดาแห่งซิมโฟนี" (ก่อนหน้านี้ คำว่าซิมโฟนีไม่เคยปรากฏในโลกของดนตรีเลย) ตลอดช่วงเวลาดังกล่าว เขาได้ประพันธ์บทเพลงไว้มากมายทั้งซิมโฟนี ควอเท็ตเครื่องสาย คอนแชร์โต โซนาตาสำหรับเครื่องดีด บทเพลงสำหรับบาริทอน อูปรากร บทเพลงเพื่องานรื่นเริง รวมถึงบทเพลงทางศาสนา ความโด่งดังของไฮเดินเป็นที่ขจรขจายไปทั่วยุโรป นักดนตรีในวงของเขาได้ตั้งฉายาให้เขาว่า "คุณพ่อไฮเดิน" เนื่องจากไฮเดินได้ดูแลพวกเขาเป็นอย่างดี

เฟรเดริก ซอแป็ง (Frédéric François Chopin)

เฟรเดริก ฟร็องซัว ซอแป็ง เป็นคีตกวีชาวโปแลนด์ เกิดเมื่อวันที่ 1 มีนาคม ค.ศ. 1810 เสียชีวิตเมื่อวันที่ 17 ตุลาคม ค.ศ. 1849 จากวัณโรคที่ส่งผลกระทบต่อระบบทางเดินหายใจ ชื่อที่บิดามารดาของเขาตั้งให้คือ "Fryderyk Franciszek Chopin" ต่อมาได้หันมาใช้ชื่อเป็นภาษาฝรั่งเศสเมื่อเขาได้ตัดสินใจจากประเทศบ้านเกิดเป็นการถาวรเพื่อมุ่งหน้าสู่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส ซอแป็งสนิทกับฟรานซ์ ลิซท์, วินเซนโซ เบลลินี (ผู้ซึ่งศพถูกฝังอยู่ใกล้กับเขาที่สุสานแปร์ลาแซซในกรุงปารีส) และเออแฌน เดอลาครัว เขายังเป็นเพื่อนกับคีตกวี แอ็กเตอร์ แบร์ลีโอซ และโรแบร์ท ชูมันน์ และแม้ว่าซอแป็งได้มอบเพลงบางบทเพื่ออุทิศให้เพื่อนนักประพันธ์ทั้งสองก็ตาม แต่เขาก็ไม่ค่อยประทับใจบทเพลงที่ทั้งสองแต่งขึ้นเท่าไรนัก เขาได้ขอร้องให้ร้องเพลงสวดเรควีเยมของโมซาร์ทในงานศพของเขา แต่เมื่อเขาเสียชีวิตลงใน ค.ศ. 1849 พิธีศพที่จัดขึ้นที่โบสถ์ลามาดแลน (La Madeleine) ไม่ได้ราบเรียบเสียทีเดียว เนื่องจากเป็นครั้งแรกที่ได้มีการขออนุญาตใช้วงประสานเสียงสตรีในการร้องเพลงสวด ข่าวย่อฉาวดังกล่าวได้แพร่ออกไปส่งผลให้ต้องเลื่อนพิธีฝังศพออกไปอีกสองสัปดาห์ แต่ในที่สุดโบสถ์ก็ยอมรับคำขอดังกล่าว ทำให้คำขอร้องครั้งสุดท้ายของซอแป็งเป็นจริงขึ้นมา

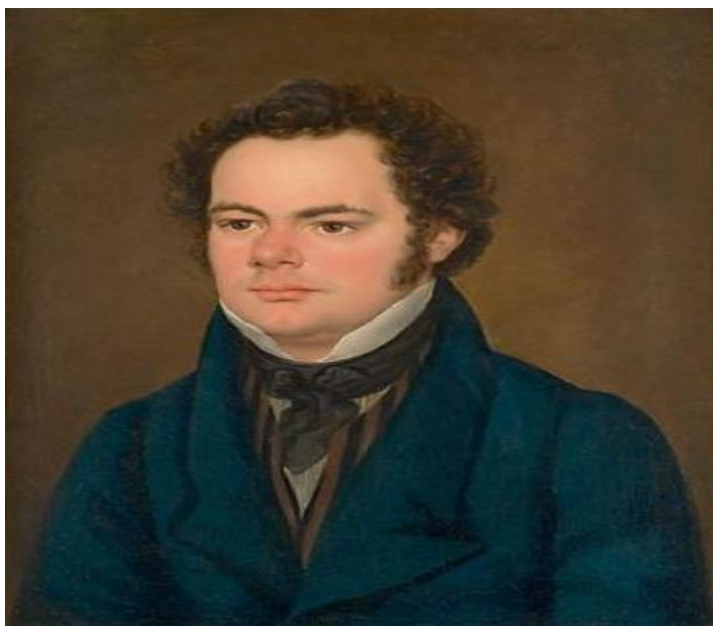
ผลงานทุกชิ้นของซอแป็งเป็นงานชิ้นเอก ส่วนใหญ่ใช้สำหรับเดี่ยวเปียโน งานประเภทเรียบเรียงเสียงประสานมีเพียงคอนแชร์โตสองบท, ปอลอแนซ (polonaise) หนึ่งบท, รอนโด (rondo) หนึ่งบท และวารียาซีเยง (variation) อีกจำนวนหนึ่ง ซึ่งทั้งหมดบรรเลงด้วยเปียโนและวงออร์เคสตรา เพลงเชมเบอร์มีวสิกมีเพียงห้าชิ้น ซึ่งสี่ชิ้นแรกแต่งไว้ตั้งแต่วัยเด็ก ชิ้นสุดท้ายเป็นโซนาตาสำหรับเชลโลและเปียโน ซึ่งเป็นผลงานชิ้นสุดท้ายที่เขานำออกแสดงต่อสาธารณชนร่วมกับโอกุสต์ ฟร็องซอม (Auguste Franchoime) เพื่อนของเขาผู้เป็นนักเชลโลเลื่องชื่อ มิตรภาพได้ถูกถ่ายทอดมาเป็นความละเมียดละไมของเชลโล เนื่องจากเชมเบอร์มีวสิกของซอแป็งใช้เชลโลบรรเลงถึงสี่ในห้าชิ้นด้วยกัน

ฟรันทซ์ ชูเบิร์ท (Franz Peter Schubert)

ฟรันทซ์-เพเทอร์ เกิดที่เมืองลิชเทินทาล (Lichtenthal) ใกล้กับกรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย เมื่อปี พ.ศ. 2340 (ค.ศ. 1797) บิดาของเขา ฟรันทซ์-เทโอดอร์ เป็นครูโรงเรียนมัธยม ได้สอนให้เขาเล่นไวโอลินเป็นเครื่องดนตรีชิ้นแรก ในขณะที่อิกนาทซ์ (Ignaz) พี่ชายได้สอนเปียโนให้แก่เขา ระหว่างปี พ.ศ. 2351 ถึง พ.ศ. 2356 (ค.ศ. 1808 - 1813) เขาได้เป็นนักร้องในวงประสานเสียงประจำวิหารหลวงแห่งกรุงเวียนนา และได้เข้าเรียนที่ค็อนวิกท์ (Konvikt, โรงเรียนฝึกหัดนักเรียนเพื่อวิหารและราชสำนัก) เขาจึงได้เป็นศิษย์ของอันโตนิโอ ซาลิเอรี ผู้อำนวยการวงดนตรีประจำราชสำนัก ระหว่างช่วงเวลาที่เขาศึกษาอยู่ที่นี้ เขาเริ่มประพันธ์เพลง โดยเริ่มจากบทเพลงสำหรับเปียโนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2353 (ค.ศ. 1810) ต่อมาก็แต่งเพลงสำหรับวงสตริงควอเทตที่ใช้เครื่องสายอย่างน้อยแปดชิ้น รวมถึงเพลงโหมโรง รวมทั้งบทเพลงประเภทอื่น ๆ ในปี พ.ศ. 2356 (ค.ศ. 1813) เขาได้รับอิทธิพลอย่างมากจากว็อล์ฟกัง อมาเดอุส โมทซาร์ท ในการประพันธ์ซิมโฟนี สองปีต่อมาได้ประพันธ์อุปรากรเรื่องแรก เพลงสวดบทแรก และผลงานชิ้นเอกของเขาที่เป็นเพลงร้อง (Lied) ชื่อเพลง Marguerite au rouet จาก Gretchen am Spinnrade ไม่กี่ปีต่อมาที่ประเทศฮังการี เขาเป็นพ่อทูนหัวให้กับบุตรของเคานต์แห่งแอสแตร์ฮาซี ได้พบกับรักที่ไม่สมหวัง และกลับมาใช้ชีวิตที่กรุงเวียนนาอีกครั้ง ทั้งชีวิตของเขาได้อุทิศให้กับดนตรี, การแต่งเพลง และการสังสรรค์กับเพื่อนฝูง (กลุ่มสหายของชูเบิร์ท) ในร้านทำขนมที่กรุงเวียนนา

ในปี พ.ศ. 2365 (ค.ศ. 1822) ชูเบิร์ทป่วยด้วยโรคซิฟิลิส บางคนเชื่อว่าเขาเป็นพวกรักร่วมเพศ สุขภาพของเขาทรุดโทรมลงเป็นอันมาก แต่เขาก็สามารถประพันธ์บทเพลงอันไพเราะออกมาได้จากการเฉียดตายและความทรมานจากความตาย (การเดินทางในฤดูหนาว คอว์เร้ต์หมายเลข 14 ชื่อ หญิงสาวกับความตาย) ชูเบิร์ทเสียชีวิตเมื่อปี พ.ศ. 2371 (ค.ศ. 1828) เพื่อตอบสนองคำขอร้องสุดท้ายขอเขา ชูเบิร์ทได้ถูกฝังใกล้กับหลุมฝังศพของลูทวิช ฟัน เบทโฮเฟิน ผู้ที่ชูเบิร์ททั้งรู้สึกดีใจและหวาดกลัวตลอดชีวิต

อันโตนิโอ วิวัลดี (Antonio Lucio Vivaldi)

อันโตนิโอ ลูซิโอ วิวัลดี (Antonio Lucio Vivaldi) เกิดเมื่อวันที่ 4 มีนาคม พ.ศ. 2221 (ค.ศ. 1678) ที่เมืองเวนิส ประเทศอิตาลี เขาเป็นเป็นนักแต่งเพลงและนักเล่นดับเบิลเบสชื่อดังในสมัยบาโรก นอกจากนี้ยังเป็นอาจารย์และพระอิกด้วย วิวัลดีได้รับการยอมรับว่าเป็นนักแต่งเพลงในยุคบาโรกที่ดีที่สุด อิทธิพลของเขาในขณะที่มีชีวิตอยู่ครอบคลุมไปทั่วทั้งยุโรป คนส่วนใหญ่รู้จักเขาจากการที่เขาแต่งเพลงให้กับเครื่องดนตรีประสานเสียง สำหรับไวโอลินและเครื่องดนตรีอื่น ๆ อีกมากมาย ตลอดจนแต่งเพลงที่ใช้ในการบูชาทางด้านศาสนา และละครเพลงกว่าสี่สิบบท ผลงานที่เป็นที่รู้จักมากที่สุดของเขาคือซีรีส์ของเพลงประสานเสียงไวโอลิน ที่รู้จักในชื่อ “The Four Seasons” หลายเพลงจากบทประพันธ์ทั้งหมดของวิวัลดีถูกแต่งขึ้นมาให้วงออร์เคสตราหญิงจากสถานกำพร้า “ออสปีดาเล เด ลา ปิเอตา” ซึ่งเขาเคยทำงานอยู่ในช่วง ค.ศ. 1703-1715 และ 1723-1740 วงออร์เคสตราหญิงล้วนนี้ได้กลายเป็นวงออร์เคสตราที่มีเอกลักษณ์ที่สุดวงหนึ่งในสมัยนั้น จนสามารถดึงดูดเศรษฐีชาวต่างชาติมาชมการแสดงได้มาก วิวัลดียังประสบความสำเร็จกับการแสดงละครโอเปร่าที่มีราคาแพงของเขาในเวนิส, มันิโตวาและเวียนนาหลังจากการประชุมของจักรพรรดิคาร์ลที่ 6 วิวัลดีย้ายไปอยู่ที่กรุงเวียนนาเพราะหวังว่าจะได้เลื่อนขั้น แต่จักรพรรดิสวรรคตไม่นานหลังจากที่มาถึงและวิวัลดีก็เสียชีวิตในหนึ่งปีต่อมาท่ามกลางความยากจน หลังจากที่เขายตาย เพลงของเขาก็ถูกลืมเลือนไป จนกระทั่งในยุคศตวรรษที่ยี่สิบ เพลงของเขาได้รับการฟื้นฟูขึ้นมาอีกครั้ง ทุกวันนี้วิวัลดีถูกจัดอันดับให้เป็นนักแต่งเพลงยุคบาโรกที่มีชื่อเสียง ได้รับการบันทึกไว้อย่างแพร่หลาย และเป็นต้นแบบให้คีตกวีรุ่นหลังนิยมทำตาม ทั้งในสมัยคลาสสิกและโรแมนติก โยฮัน เซบัสทีอัน บัค ที่ได้รู้จักกับวิวัลดีชื่นชมเขามากจนกระทั่งได้ยืมหัวข้อที่วิวัลดีกล่าวถึงไว้หลายหัวข้อมาถ่ายทอดและปรับเปลี่ยนใหม่

ปิออตร์ อิลิช ไชคอฟสกี (Pyotr Ilyich Tchaikovsky)

ปิออตร์ อิลิช ไชคอฟสกี (อังกฤษ: Pyotr Ilyich Tchaikovsky) เป็นคีตกวีชาวรัสเซียแห่งยุคโรแมนติก เขาเป็นคีตกวีชาวรัสเซียคนแรกที่มีผลงานสร้างความประทับใจในระดับโลก ได้รับการส่งเสริมในฐานะวาทยกรรับเชิญในทวีปยุโรปและอเมริกา ไชคอฟสกีเกิดเมื่อปีค.ศ. 1840 ที่เมืองโวทคินสค์ ในครอบครัวผู้มีอันจะกิน ชีวิตของเขาเต็มไปด้วยความขัดแย้งระหว่างความหิวหยาและการอดมื้อกินมื้อ ขาวอื้อฉาว และความต้องการเป็นที่ยอมรับ เขาได้รับการศึกษาจากวิทยาลัยดนตรีแห่งนครเซนต์ปีเตอส์เบิร์ก ภายใต้การดูแลของอันทอน รูบิโนสไตน์ จากนั้นถูกเรียกให้ไปเป็นครูสอนวิชาเรียบเรียงเสียงประสานให้แก่น้องชายของรูบิโนสไตน์ที่กรุงมอสโก ที่มอสโกนี่เองที่เขาได้ประพันธ์ผลงานสำคัญหลายชิ้น เป็นต้นว่าซิมโฟนีหมายเลขหนึ่ง ชื่อ ความฝันในหมั้นตฤดู เขาสมรสในปี พ.ศ. 2420 (ค.ศ. 1877) ด้วยความมุ่งมั่นที่จะรักษาความขัดแย้งภายในตนว่าเขาเป็นพวกรักร่วมเพศ แต่ความล้มเหลวของชีวิตแต่งงาน ที่เป็นที่โจษจันว่าอยู่กันอย่างไร้ความรักกับเจ้าสาวที่เป็นศิษย์ของเขาเอง ทำให้เขาเกือบฆ่าตัวตายสำเร็จ อารมณ์ของเขามันคงขึ้นในปี พ.ศ. 2423 (ค.ศ. 1880) เมื่อเขาได้ออกเดินทางไปที่ทวีปยุโรป ประเทศอิตาลีได้สร้างแรงบันดาลใจให้เขาประพันธ์ผลงานหลายชิ้น รวมทั้งบทเพลงชื่อ คราพริซิโอ อิตาลีเลียน (capriccio italien) เขาประสบความสำเร็จหลายครั้งและได้พบปะกับคีตกวีเลื่องชื่อร่วมสมัย เป็นต้นว่า โยฮันเนส บราห์ม แอนโทนิโน ดโวซาค ฯลฯ เขาเดินทางไปถึงสหรัฐอเมริกาเพื่อเปิดการแสดง ไชคอฟสกีเสียชีวิตในปีพ.ศ. 2436 (ค.ศ. 1893) ด้วยอหิวาตกโรคแต่บางกระแสกล่าวว่าเขาถูกบังคับให้ดื่มยาพิษฆ่าตัวตาย จากข้อหารักร่วมเพศ เพลงของเขาเป็นสะพานเชื่อมระหว่างดนตรีตะวันตกกับดนตรีรัสเซีย ด้วยการนำเสนอแบบร่วมสมัย ซึ่งรวมถึงคีตกวีโมเดสต์ มุสซอร์กสกี และ กลุ่มคีตกวีทั้งห้า ซึ่งเขาได้สร้างมิตรภาพกับพวกเขาเหล่านั้นไว้ด้วย

